

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 198. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605060864/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

Karl var ikke saa lidt utidig, da han kom op næste Morgen. Det med Rebekka turde og vilde han ikke give sig i Lag med. Blot en flygtig Tanke derpaa gjorde ondt i Hovedet. Han maatte have mishandlet sin Hjerne slemt dermed i Afes, thi han havde Fornemmelser, der ganske mindede ham om de skrækkelige Dage i hans Barndom, da han grublserede over Gjertrud-Affæren. Han syntes atter, det var, ligesom han skulde glide ud i noget Bundløst, noget Navnløst, som der stod saadan en forunderlig mystisk Rædsel af. Han maatte tage sig kraftig sammen for at slippe ud af denne Tilstand, – og gav sig ivrig til at studere paa det Stykke af Cicero's *De officiis*, som Dr. Fensmark havde bedt sine to Elever, Hellum og ham, sætte sig godt ind i, blot lexikalsk og grammatikalsk, til i Dag.

Han gik ned til Frokost i Pensionatets Spisestue med en pinlig Følelse af *Tænkelighed*. At man kunde komme saa ynkelig paa Knæerne, saa man maatte anvende Flid og Omtanke bare paa dette miserable at leve, ikke at blive sær. Frokostbordet forøgede kun denne Følelse af Tarvelighed: Tynd Kaffe, Rugbrød uden Smag, Hveder fra igaar! Og saa disse Mennesker! hvor de var grimme og veltilfredse. – Assistent Petersen var som sædvanlig humoristisk hemmelighedsfuld og gjorde drillende Kur til Frøken Zahlé-Eleven Therese Rasmussen. Denne spillede fornærmet- alvorlig, trak Mundvigerne ned og forvrængede sit Ansigt, saadan som en Skjønhed har Raad til det, incitii Latteren brød igjennem, og det kom saa mageløs naturligt: »Aa, hvor De er utaalelig, Petersen!»

Tank, at de *kunde* det! – saadan paa Morgenstunden! Hvor var de dog seglivede, de Mennesker! – ikke livlige, nej, men seglivede som gamle, skindmagre Kætte, som det var aldeles umuligt at faa kvalt. – – –

Lufien var frisk og fuld af Livlighed oppe hos Dr. Fensmark, Kakkelovnsilden buldrende. Havde Karl ikke været noget skjorladen i Hovedet efter Nattens Spekulationer, vilde han have befundet sig udmærket vel ved det hurtige Tanke- og Luftskeifte. Nu var det, ligesom det trak lidt for stærkt i Kakkelovnen for ham. Hvor det ellers var dejligt med disse Videnskaber, at man der virkelig kunde bilde sig ind, at de var det vigtigste af det altsammen – vigtigere end at leve og være forelsket. Mennesker var da ogsaa som Børn: det var jo helt som en Leg det heroppe, men de kunde dog tage det ganske alvorligt.